

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **K.I.**, bytem ...
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyněm, se sídlem
Legerova 148, Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2017, č.j. DSH/8469/17

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2017, č.j. DSH/8469/17 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Sušice (dále jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 28. 3. 2017, č.j. 845/17/DOP (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byly zamítnuty žalobcovy námitky proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče (žalobce) a provedené záznamy byly potvrzeny.

II.

Žaloba

2. Žalobce žalobu odůvodnil dvěma skupinami žalobních bodů.
3. V první skupině žalobních bodů, uvozené slovy „*Nerespektování odvolacích důvodů*“, žalobce namítal, že žalovaný zcela ignoroval předložené důkazní prostředky. Přílohou doplněného odvolání bylo i rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č.j. MSK 49924/2014, vydané ve věci shodné, tedy ve věci odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí je zcela zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje jednoznačně vyplývá, že se odvolací orgán zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí (v blokových řízeních) a také že jednotlivá rozhodnutí (v blokových řízeních) po posouzení označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z dalších rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, ve věcech shodných či obdobných rozhodnutí, ze dne 22. 10. 2014, č.j. MSK 126113/2014, či ze dne 12. 11. 2014, č.j. MSK 121761/2014, vyplývá ustálenost práce odvolacího správního orgánu, a to hlavně ve skutečnosti, že odvolací správní orgán se zabývá způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na základě nichž jsou zaznamenávány body, kdy toto činí zejména na základě podaného odvolání, kdy odvolatel provedení takového posouzení požaduje a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňuje. Dle správního řádu existuje zásada legitimního očekávání, dle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Tato zásada se de iure týká sice vždy jednoho konkrétního správního orgánu, ovšem v případě orgánů veřejné moci, jakými jsou krajské úřady, kterých existuje na území České republiky pouze třináct(!), se žalobce domnívá, že i zde by měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Ačkoliv v českém právním systému neexistuje zvykové právo (precedens), užívání zásady legitimnosti jej de facto zavádí. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje výše popsaným způsobem, není dle žalobce přiléhavé, aby totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně. Tím by byla jednoznačně dotčena rovnost účastníků před zákonem, kdy tato rovnost je narušována pouze na základě místní příslušnosti k danému správnímu orgánu.
4. V druhé skupině žalobních bodů, uvozené slovy „*Nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů*“, žalobce uvedl, že ve svém odvolání dále napadal jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro

záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. K tomu žalovaný uvedl, že tyto posuzovat nemůže, byť praxe popsána v bodě předcházejícím vypovídá o praxi jiné. Jediné důkazy, které žalovaný posuzuje, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Dle žalobce nemůže být takovéto oznámení dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, tak aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvlou orgánu veřejné moci. Žalobce respektuje názor správního orgánu, že rozhodnutí vydávané v blokovém řízení a blokové řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení, ovšem toto konstatování nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonem kladených požadavků na takovýto druh rozhodnutí. Přiložená rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/2013 číslo bloku F 0832677, která nesplňují dle rozsudku Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí, a naproti tomu rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013 číslo bloku C1404971, ze kterého je zřejmé, že byly dodrženy veškeré zákonem stanovené požadavky. Z uvedených rozhodnutí je patrné, že i přes specifičnost daného druhu řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky, a to tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít a dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí žalovaný, je dle žalobce naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu. V takovém případě pozbývá smyslu existence jakýchkoli orgánu veřejné moci.

5. Dle žalobce není podklad způsobit zejména v následujících případech: i) Pokud z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“. Jednoznačným porušením povinnosti je pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že mělo být porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), či ustanovení § 18 odst. 3 téhož zákona v případě překročení rychlosti stanovené obecnou úpravou či případně porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti stanovené místní úpravou. ii) V případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „*neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.*“. Dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je zákonem stanovenou povinností řidiče být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu. Z vydaného rozhodnutí musí tedy být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla, kdy pokud je osoba nepřipoutána jako spolujezdec, jedná se sice o přestupek, ovšem takovýto přestupek nepodléhá evidenci bodů v bodovém hodnocení řidiče. iii) V případě porušení povinnosti

nedržet za jízdy v ruce či jinak manipulovat s telefonním přístrojem není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „*telefonování za jízdy aj.*“. Dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu nesmí řidič při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Z vydaného rozhodnutí musí tedy být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla, a tedy že pouze netelefonoval např. se sadou hands-free. iv) Obdobně i v případě nezastavení na signál stůj není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „*jízda na červenou aj.*“. Dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je povinností řidiče řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace, případě dle § 70 odst. 2 písm. a) téhož zákona znamená pro řidiče signál s červeným světlem „*Stůj!*“ povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „*Příčná čára souvislá*“, „*Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!*“ a „*Příčná čára souvislá s nápisem STOP*“, a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením. Z vydaného rozhodnutí musí tedy být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost a skutečně se přestupku dopustil tím, že nerespektoval pokyn stůj, nikoli „*jel na červenou*“. v) Z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít. Tedy, aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce měl být případně trestán dle zákona o přestupcích a nikoli dle zákona o silničním provozu. vi) Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Pokud jsou údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku.

6. Žalobce dále zpochybnil pokutové bloky ze dne 7. 2. 2017, 16. 1. 2017, 6. 1. 2017, 31. 10. 2015, 15. 9. 2015, 26. 6. 2014, 31. 1. 2014 a 18. 10. 2013. Všem pokutovým blokům přitom vytýkal stejné nedostatky, a sice: Rozhodnutí obsahují chybnou právní kvalifikaci, resp. nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci (u pokutového bloku ze dne 7. 2. 2017 je uveden údaj „*125c/1f1*“ a „*§7/1c z.č. 361/200 Sb.*“, u pokutových bloků ze dne 16. 1. 2017 a 31. 1. 2014 je uveden údaj „*125c/1k*“ a „*§6/1a z.č. 361/2000 sb*“, u pokutových bloků ze dne 6. 1. 2017 a 31. 10. 2015 je uveden údaj „*125c/1k*“ a „*§6/1a z.č. 361/2000 Sb.*“, u pokutových bloků ze dne 15. 9. 2015 a 18. 10. 2013 údaj „*125c/1f4*“ a „*§18/4 z.č. 361/2000 sb*“, u pokutového bloku ze dne 26. 6. 2014 údaj „*125c/1f3*“ a „*§18/4 z.č. 361/2000 sb*“). Dále vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánů, které rozhodnutí v blokovém řízení vydaly, když není zřejmé, zda k přestupkovému jednání mělo dojít na soukromém pozemku či pozemní komunikaci. Není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, není uvedena ani kilometráž komunikace, ani vylíčené přesné místo spáchání přestupkového jednání, nelze určit, zda k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku. Ve světle nejnovější judikatury přitom nepostačí uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak přesně uvést místo tak, aby v daném případě nebylo pochyb o místě přestupkového jednání. Dále popisy skutků ve formátu „*telefon*“ (pokutový blok ze dne 7. 2. 2017), „*pásy*“ (pokutový blok ze dne 16. 1. 2017 a 31. 1. 2014) a „*neužil bp*“ (pokutový blok ze dne 6. 1. 2017 a 31. 10. 2015), „*RJ*“ (pokutový blok ze dne 15. 9. 2015), „*rychlost*“ (pokutový blok ze dne 26. 6. 2014), „*R-obec*“ (pokutový blok ze dne 18. 10. 2013) nepopisují porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. K tomu žalobce dodal, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu pouze při spojení srozumitelné právní

kvalifikace, která postih takového jednání předpokládá, a skutkové věty lze hovořit o tom, že rozhodnutí v blokovém řízení má náležitosti kladené zákonem. Žalobce tedy zpochybnil způsobilost pokutových bloků ze dne 7. 2. 2017, 16. 1. 2017, 6. 1. 2017, 31. 10. 2015, 15. 9. 2015, 26. 6. 2014, 31. 1. 2014 a 18. 10. 2013 být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezeny. Není tedy bez důvodných pochybností patrné komu, zejména kdy a kde a potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, když tento nedostatek nelze zhojit přípustností strohých a zkratkovitých formulací tak, jak zmiňuje Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č.j. 4 As 127/2014-39.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že dle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemné námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provedení záznamu. Žalobce podal dne 23. 2. 2017 námitky proti všem provedeným záznamům bodů, čímž bylo zahájeno správní řízení. Prvoinstanční orgán v průběhu tohoto řízení shromáždil pokutové bloky ke všem přestupkům a po seznámení žalobce s kompletní spisovou dokumentací (ke kterému se nedostavil) vydal napadené rozhodnutí, kterým zamítá námitky žalobce a potvrzuje provedené záznamy bodů. Pokud jde o žalobní důvod, který se týká rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, a to v souvislosti se zásadou legitimního očekávání, žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení žalobce podal u prvoinstančního orgánu dne 23. 2. 2017 námitky, kde uvedl, že brojí proti všem záznamům bodů, a dále v průběhu správního řízení podal pouze dne 24. 3. 2017 žádost o přerušení správního řízení z důvodu podaného návrhu na přezkumné řízení správnímu orgánu Policie ČR. Po celou dobu správního řízení nepodal žádný další konkrétní návrh či vyjádření, které by mělo souvislost s rozhodováním jiných správních orgánů. Dále k celé věci žalovaný uvedl, že žalobce v rámci žaloby napadá, a to velice obecně pokutové bloky ze dne 7. 2. 2017, 16. 1. 2017, 6. 1. 2017, 31. 10. 2015, 15. 9. 2015, 26. 6. 2014, 31. 1. 2014 a 18. 10. 2013, kdy tyto bloky (resp. jejich ověřené kopie) jsou součástí spisové materie a mohl se s nimi v rámci správního řízení dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), před vydáním rozhodnutí podrobně seznámit. K seznámení se spisovou materií byl prvoinstančním orgánem vyzván a za tímto účelem mu byla stanovena přiměřená lhůta, kterou však nevyužil a k prvoinstančnímu orgánu se nedostavil. Je tedy s podivem, jak může v rámci podané žaloby napadat obsah pokutových bloků, se kterými v rámci celého správního řízení nebyl seznámen. Během správního řízení byly vyžádány pokutové bloky ke všem přestupkům, které souvisely s dosažením celkové hranice 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Tyto pokutové bloky byly prvoinstančním orgánem a dále i žalovaným přezkoumány ve smyslu, zda na podkladě těchto rozhodnutí mohou být zaznamenány body do bodového hodnocení řidiče. Bylo zjištěno, že všechny pokutové bloky obsahují veškeré náležitosti, na základě kterých musí dle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu dojít k zaznamenání bodů do bodového hodnocení řidiče. Údaje na pokutových blocích souhlasí s oznámeními o uložení pokuty v blokovém řízení a rovněž korespondují s počtem zaznamenaných bodů, což vyplývá z výpisu z evidenční karty řidiče, který je ve spisové materii rovněž obsažen. Z uvedeného lze vyvodit jediný logický závěr, a to, že po celou dobu řízení nenastaly důvody k provedení opravy některého z výše uvedených

záznamů.

IV.

Posouzení věci soudem

8. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), o věci samé bez jednání.
9. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
10. Soud neshledal důvodnou první skupinu žalobních bodů.
11. Žalovaný nemohl pochybit „ignorováním předložených důkazních prostředků“, neboť žalobce v odvolání žádné důkazní prostředky neoznačil, ani je nepředložil.
12. Žalovaný nemohl pochybit ani při „nevypořádání se s k odvolání přiloženým rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24.4.2015, č.j. MSK 49924/2014“, neboť žalobce žádné takové rozhodnutí ke svému odvolání nepřiložil.
13. Pokud jde o námitku žalobce o tom, že „je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče“, lze se touto námitkou ztotožnit do té míry, že tak správní orgány činí k prověření důvodnosti či nedůvodnosti účastníkem řízení uplatněných námitek zpochybňujících obsah oznámení o uložení pokuty za přestupek.
14. Tento závěr je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18.3.2015, č.j. 1 As 1/2015 - 33 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), v bodech 32 a 36 uvedl, že „K povaze oznámení policie o uložení pokuty za přestupek, a k jeho vlivu na provedení záznamu bodů, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[o]známení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené.“ (rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS.). Co se rozumí těmito pochybnostmi, soud upřesnil v rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011 - 74. V tomto rozhodnutí uvedl, že uvedené „nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.“ Jako nedostatečné oznámení zakládající pochybnosti uvedených údajů soudy označily např. takové, které se týkalo přestupku spáchaného jiného dne, než přestupek který měl být v bodovém systému evidován (rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

39/2010 - 82), nebo z něhož nelze spolehlivě zjistit, jakého přestupku se měl řidič dopustit (rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 - 103). Lze tedy shrnout, že správní orgán má za povinnost opatřit další důkazy o tom, že byl spáchán přestupek dle popisu v oznámení, pouze vyskytnou-li se pochybnosti, že řidič přestupek spáchal. Tyto pochybnosti mohou vyvstat na základě řidičových konkrétních či podložených tvrzení, nebo na základě pochybností pramenících z kvality oznámení o uložení blokové pokuty. Ač stěžovatelka s tímto výkladem zastávaným správními soudy polemizuje, Nejvyšší správní soud nemá důvod se od něj odchýlit. Tento mechanismus se principu presumpci neviny nepřičí. O vině za přestupek, na základě kterého dochází k záznamu bodů, bylo již v řízení o tomto přestupku rozhodnuto. Následný záznam bodů je pouze evidenční úkon, při němž již vina za přestupek není předmětem řízení. Naopak zde stačí pouze prokázat, že přestupek popsany v oznámení je způsobitým podkladem k zápisu bodů do registru konkrétního řidiče. K tomuto účelu je nezpochybněné oznámení o uložení pokuty za přestupek obsahující jeho identifikaci dostačující.

15. Jak vyplývá z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný „posuzoval jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsoblosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče“, a to i ve vztahu k žalobcem uplatněným odvolacím námitkám, jak uvedeno níže.
16. Soud neshledal důvodnou ani druhou skupinu žalobních bodů.
17. Předně je nezbytné uvést, že není pravdivým tvrzení žalobce o tom, že žalovaný „vycházel pouze z oznámení od věcně příslušných oddělení police“, neboť žalovaný při vypořádání námitek vycházel přímo z „předmětných pokutových bloků“.
18. Pokud jde o námitku žalobce, že „přiložená rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/2013 číslo bloku F0832677 nesplňují dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí“, je nezbytné uvést, žádné takové pokutové bloky ani pokutové bloky stejných sérií nebyly podkladem pro záznam bodů v registru řidičů.
19. Pokud žalobce tvrdí, že „i přes specifčnost daného druhu řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky, a to tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít a dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinností stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí žalovaný, je dle žalobce naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu. V takovém případě pozbývá smyslu existence jakýchkoli orgánů veřejné moci.“, lze se s jeho tvrzením ztotožnit, kromě údaje o tom, že žalovaný použil „Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí“. Tento argument žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nepoužil. Tato obecná tvrzení však nijak neprokazují zákonnosti či nezákonnost napadeného rozhodnutí.
20. Ztotožnit je možné se i se závěrem žalobce o tom, že „údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Pokud jsou údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného

přestupku“. Tato obecná tvrzení žalobce včetně obecných tvrzení o specifikacích rozhodnutí v případě „překročení povolené rychlosti, nepřipoutání se bezpečnostním pásem, držení za jízdy v ruce či jinak manipulování s telefonním přístrojem, nezastavení na signál stůj, místa spáchání přestupku“, však nevypovídají nic o zákonnosti, resp. „způsobilosti předmětných pokutových bloků pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče“.

21. Na tomto místě je však vhodné připomenout závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 94/2012-20 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku uvedl, že „s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovitě formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, jak je tomu u pokutového bloku L 4443991. U něho se totiž jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují. Ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 5. zákona o přestupcích, ve znění účinném v době spáchání přestupku, stanoví, že přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích nezastaví vozidlo na signál, který mu přikazuje zastavit vozidlo podle zvláštního právního předpisu nebo na pokyn "Stůj" daný při řízení provozu na pozemních komunikacích osobou oprávněnou k řízení tohoto provozu podle zvláštního právního předpisu. Ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu stanoví, že při řízení provozu na křižovatce znamená pro řidiče signál s červeným světlem "Stůj!" povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá" se symbolem „Dej přednost v jízdě!“ a "Příčná čára souvislá s nápisem STOP", a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením. Dalším údajem na přestupkovém bloku je, že přestupek byl spáchán dne 22.1.2010 v 19.10 hod. v Karvině na tř. 17. listopadu. Taková specifikace splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se stěžovatel dopustil a kdy a kde se to stalo“.
22. Ke každému z předmětných pokutových bloků je tak nezbytné přistupovat na základě jeho skutečného obsahu.
23. Pokud jde o námitky žalobce proti pokutovému bloku ze dne 7.2.2017, údaj „§ 125c/1f1 zák.č. 361/2000 Sb.“ je zcela dostačující. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové

zařízení. V popisu skutku není žalobcem uvedené slovo „telefon“. V popisu skutku je uvedeno „§ 7 odst. 1 písm. c) zák.č. 361/2000 Sb. držel za jízdy hovorové zařízení“. Není tudíž opět žádných pochyb za jaký skutek a na základě jaké právní kvalifikace byl žalobce sankcionován. Slovní popis skutku zcela odpovídá právnímu hodnocení, tudíž není důvodnou námitka žalobce o tom, že rozhodnutí „obsahuje chybnou právní kvalifikaci“. Jak již bylo uvedeno výše, povinností správních orgánů bylo „posoudit jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče“. Správní orgány nebyly oprávněny přezkoumávat zákonnost uložených pokut, neboť předmětné řízení nebylo řízením o opravném prostředku proti uloženým pokutám. Tedy zda se žalobce předmětného přestupku dopustil či nikoli. Například, zda se žalobce jednání dopustil „na soukromém pozemku, pozemní komunikaci či místě veřejně přístupném“. Současně je třeba uvést, že pokuta byla uložena Policií České republiky, která je „věcně příslušným orgánem k rozhodnutí v blokovém řízení“. Z pokutového bloku je také „seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového řízení, resp. vylíčeno přesné místo jeho spáchání“, když je v něm označeno město i ulice, na které se tak stalo. O místě přestupkového jednání tak nebylo pochyb. „Kilometrůž“ nebylo nutné ze žádného důvodu uvádět, neboť pro vymezení deliktního jednání a právní kvalifikace nebyla nijak podstatná. Ustanovení „§ 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb.“ je uvedena přímo na pokutovém bloku, nelze shledat důvodnými námitky o tom, že tomu tak nebylo.

24. Pokud jde o námitky žalobce proti pokutovému bloku ze dne 16.1.2017, údaj „§ 125c/1k zák.č. 361/2000 Sb.“ je zcela dostačující. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích se fyzická osoba dopustí přestupku tím, jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. V popisu skutku bylo kromě údaje, že „řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem“, uvedeno „§ 6/1a zák.č. 361/2000 Sb.“. Podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích je řidič motorového vozidla je kromě povinností uvedených v § 4 a 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu. Není tudíž opět žádných pochyb za jaký skutek a na základě jaké právní kvalifikace byl žalobce sankcionován. Slovní popis skutku zcela odpovídá právnímu hodnocení, tudíž není důvodnou námitka žalobce o tom, že rozhodnutí „obsahuje chybnou právní kvalifikaci“. V popisu skutku není pouze žalobcem uvedené slovo „pásky“. Správní orgány nebyly oprávněny přezkoumávat zákonnost uložených pokut, neboť předmětné řízení nebylo řízením o opravném prostředku proti uloženým pokutám. Tedy zda se žalobce předmětného přestupku dopustil či nikoli. Například, zda se žalobce jednání dopustil „na soukromém pozemku, pozemní komunikaci či místě veřejně přístupném“. Současně je třeba uvést, že pokuta byla uložena Policií České republiky, která je „věcně příslušným orgánem k rozhodnutí v blokovém řízení“. Z pokutového bloku je také „seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového řízení, resp. vylíčeno přesné místo jeho spáchání“, když je v něm označeno město i ulice, na které se tak stalo. O místě přestupkového jednání tak nebylo pochyb. „Kilometrůž“ nebylo nutné ze žádného důvodu uvádět, neboť pro vymezení deliktního jednání a právní kvalifikace nebyla nijak podstatná. Ustanovení „§ 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.“ je zcela srozumitelně seznatelná i z použité zkratky „§ 6/1a zák.č. 361/2000 Sb.“.

25. Pokud jde o námitky žalobce proti pokutovému bloku ze dne 6.1.2017, údaj „§ 125c/1k zák.č. 361/2000 Sb.“ je zcela dostačující. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích se fyzická osoba dopustí přestupku tím, jiným jednáním, než

kteřé je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. V popisu skutku bylo krom údaje, že *„řidič vozidla nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem“* uvedeno, *„§ 6/1a zák.č. 361/2000 Sb.“*. Podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích je řidič motorového vozidla je kromě povinností uvedených v § 4 a 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu. Není tudíž opět žádných pochyb za jaký skutek a na základě jaké právní kvalifikace byl žalobce sankcionován. Slovní popis skutku zcela odpovídá právnímu hodnocení, tudíž není důvodnou námitka žalobce o tom, že rozhodnutí *„obsahuje chybnou právní kvalifikaci“*. V popisu skutku není žalobcem uvedené spojení *„neužil bp“*. Správní orgány nebyly oprávněny přezkoumávat zákonnost uložených pokut, neboť předmětné řízení nebylo řízením o opravném prostředku proti uloženým pokutám. Tedy zda se žalobce předmětného přestupku dopustil či nikoli. Například, zda se žalobce jednání dopustil *„na soukromém pozemku, pozemní komunikaci či místě veřejně přístupném“*. Současně je třeba uvést, že pokuta byla uložena Policií České republiky, která je *„věcně příslušným orgánem k rozhodnutí v blokovém řízení“*. Z pokutového bloku je také *„seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového řízení, resp. vylíčeno přesné místo jeho spáchání“*, když je v něm označeno město i ulice, na které se tak stalo. O místě přestupkového jednání tak nebylo pochyb. *„Kilometráž“* nebylo nutné ze žádného důvodu uvádět, neboť pro vymezení deliktního jednání a právní kvalifikace nebyla nijak podstatná. Ustanovení *„§ 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.“* je zcela srozumitelně seznatelná i z použité zkratky *„§ 6/1a zák.č. 361/2000 Sb.“*.

26. Pokud jde o námitky žalobce proti pokutovému bloku ze dne 31.10.2015, údaj *„§ 125c/1k zák.č. 361/2000 Sb.“* je zcela dostačující. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích se fyzická osoba dopustí přestupku tím, jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. V popisu skutku bylo krom údaje, že *„řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem“* uvedeno, *„§ 6/1a zák.č. 361/2000 Sb.“*. Podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích je řidič motorového vozidla kromě povinností uvedených v § 4 a 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu. Není tudíž opět žádných pochyb za jaký skutek a na základě jaké právní kvalifikace byl žalobce sankcionován. Slovní popis skutku zcela odpovídá právnímu hodnocení, tudíž není důvodnou námitka žalobce o tom, že rozhodnutí *„obsahuje chybnou právní kvalifikaci“*. V popisu skutku není žalobcem uvedené spojení *„neužil bp“*. Správní orgány nebyly oprávněny přezkoumávat zákonnost uložených pokut, neboť předmětné řízení nebylo řízením o opravném prostředku proti uloženým pokutám. Tedy zda se žalobce předmětného přestupku dopustil či nikoli. Například, zda se žalobce jednání dopustil *„na soukromém pozemku, pozemní komunikaci či místě veřejně přístupném“*. Současně je třeba uvést, že pokuta byla uložena Policií České republiky, která je *„věcně příslušným orgánem k rozhodnutí v blokovém řízení“*. Z pokutového bloku je také *„seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového řízení, resp. vylíčeno přesné místo jeho spáchání“*, když je v něm označeno město i ulice, na které se tak stalo. O místě přestupkového jednání tak nebylo pochyb. *„Kilometráž“* nebylo nutné ze žádného důvodu uvádět, neboť pro vymezení deliktního jednání a právní kvalifikace nebyla nijak podstatná. Ustanovení *„§ 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.“* je zcela srozumitelně seznatelná i z použité zkratky *„§ 6/1a zák.č. 361/2000 Sb.“*.

27. Pokud jde o námitky žalobce proti pokutovému bloku ze dne 15.9.2015, údaj „§ 125c/1f4 zák.č. 361/2000 Sb.“ je zcela dostačující. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 se fyzická osoba dopustí přestupku tím, při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹. V popisu skutku bylo kromě údaje „*rychlost v obci*“ uvedeno „§ 18/4 z.č. 361/2000 Sb.“ a výše překročení rychlosti „50/63/60“. Podle § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹. Není tudíž opět žádných pochyb za jaký skutek a na základě jaké právní kvalifikace byl žalobce sankcionován. Slovní popis skutku zcela odpovídá právnímu hodnocení, tudíž není důvodnou námitka žalobce o tom, že rozhodnutí „*obsahuje chybnou právní kvalifikaci*“. V popisu skutku není žalobcem uvedené spojení „*RJ*“. Správní orgány nebyly oprávněny přezkoumávat zákonnost uložených pokut, neboť předmětné řízení nebylo řízením o opravném prostředku proti uloženým pokutám. Tedy zda se žalobce předmětného přestupku dopustil či nikoli. Například, zda se žalobce jednání dopustil „*na soukromém pozemku, pozemní komunikaci či místě veřejně přístupném*“. Současně je třeba uvést, že pokuta byla uložena Policií České republiky, která je „*věcně příslušným orgánem k rozhodnutí v blokovém řízení*“. Z pokutového bloku je také „*seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového řízení, resp. vylíčeno přesné místo jeho spáchání*“, když je v něm označeno město i ulice, na které se tak stalo. O místě přestupkového jednání tak nebylo pochyb. „*Kilometráž*“ nebylo nutné ze žádného důvodu uvádět, neboť pro vymezení deliktního jednání a právní kvalifikace nebyla nijak podstatná. Ustanovení „§ 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb.“ je zcela srozumitelně seznatelná i z použité zkratky „§ 18/4 z.č. 361/2000 Sb.“.
28. Pokud jde o námitky žalobce proti pokutovému bloku ze dne 26.6.2014, údaj „§ 125c/1f3 zák.č. 361/2000 Sb.“ je zcela dostačující. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 se fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h⁻¹ a více nebo mimo obec o 30 km.h⁻¹ a více. V popisu skutku bylo kromě údaje „*překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci*“ uvedeno „§ 18/4 z.č. 361/2000 Sb.“ a výše překročení rychlosti „50/75/72“. Podle § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹. Není tudíž opět žádných pochyb za jaký skutek a na základě jaké právní kvalifikace byl žalobce sankcionován. Slovní popis skutku zcela odpovídá právnímu hodnocení, tudíž není důvodnou námitka žalobce o tom, že rozhodnutí „*obsahuje chybnou právní kvalifikaci*“. V popisu skutku není žalobcem uvedené spojení „*rychlost*“. Správní orgány nebyly oprávněny přezkoumávat zákonnost uložených pokut, neboť předmětné řízení nebylo řízením o opravném prostředku proti uloženým pokutám. Tedy zda se žalobce předmětného přestupku dopustil či nikoli. Například, zda se žalobce jednání dopustil „*na soukromém pozemku, pozemní komunikaci či místě veřejně přístupném*“. Současně je třeba uvést, že pokuta byla uložena Policií České republiky, která je „*věcně příslušným orgánem k rozhodnutí v blokovém řízení*“. Z pokutového bloku je také „*seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového řízení, resp. vylíčeno přesné místo jeho spáchání*“, když je v něm označeno město i ulice, na které se tak stalo. O místě přestupkového jednání tak nebylo pochyb. „*Kilometráž*“ nebylo nutné ze žádného důvodu uvádět, neboť pro vymezení deliktního jednání a právní kvalifikace nebyla nijak podstatná. Ustanovení „§ 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb.“ je zcela srozumitelně seznatelná i z použité zkratky „§ 18/4 z.č. 361/2000 Sb.“.

29. Pokud jde o námitky žalobce proti pokutovému bloku ze dne 31.1.2014, údaj „§ 125c/1k zák.č. 361/2000 Sb.“ je zcela dostačující. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích se fyzická osoba dopustí přestupku tím, jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. V popisu skutku bylo kromě údaje, že „*nebyl připoután bezp. pásem*“ uvedeno „§ 6/1a zák.č. 361/2000 Sb.“. Podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích je řidič motorového vozidla kromě povinností uvedených v § 4 a 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu. Není tudíž opět žádných pochyb za jaký skutek a na základě jaké právní kvalifikace byl žalobce sankcionován. Slovní popis skutku zcela odpovídá právnímu hodnocení, tudíž není důvodnou námitka žalobce o tom, že rozhodnutí „*obsahuje chybnou právní kvalifikaci*“. V popisu skutku není žalobcem uvedené spojení „*pásky*“. Správní orgány nebyly oprávněny přezkoumávat zákonnost uložených pokut, neboť předmětné řízení nebylo řízením o opravném prostředku proti uloženým pokutám. Tedy zda se žalobce předmětného přestupku dopustil či nikoli. Například, zda se žalobce jednání dopustil „*na soukromém pozemku, pozemní komunikaci či místě veřejně přístupném*“. Současně je třeba uvést, že pokuta byla uložena Policií České republiky, která je „*věcně příslušným orgánem k rozhodnutí v blokovém řízení*“. Z pokutového bloku je také „*seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového řízení, resp. vylíčeno přesné místo jeho spáchání*“, když je v něm označeno město i ulice, na které se tak stalo. O místě přestupkového jednání tak nebylo pochyb. „*Kilometráž*“ nebylo nutné ze žádného důvodu uvádět, neboť pro vymezení deliktního jednání a právní kvalifikace nebyla nijak podstatná. Ustanovení „§ 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.“ je zcela srozumitelně seznatelná i z použité zkratky „§ 6/1a zák.č. 361/2000 Sb.“.
30. Pokud jde o námitky žalobce proti pokutovému bloku ze dne 18.10.2013, údaj „§ 125c/1f4 zák.č. 361/2000 Sb.“ je zcela dostačující. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 se fyzická osoba dopustí přestupku tím, při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹. V popisu skutku bylo kromě údaje „*rychlost v obci*“ uvedeno „§ 18/4 z.č. 361/2000 Sb.“ a výše překročení rychlosti „50/65/62“. Podle § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹. Není tudíž opět žádných pochyb za jaký skutek a na základě jaké právní kvalifikace byl žalobce sankcionován. Slovní popis skutku zcela odpovídá právnímu hodnocení, tudíž není důvodnou námitka žalobce o tom, že rozhodnutí „*obsahuje chybnou právní kvalifikaci*“. V popisu skutku není žalobcem uvedené spojení „*R-obec*“. Správní orgány nebyly oprávněny přezkoumávat zákonnost uložených pokut, neboť předmětné řízení nebylo řízením o opravném prostředku proti uloženým pokutám. Tedy zda se žalobce předmětného přestupku dopustil či nikoli. Například, zda se žalobce jednání dopustil „*na soukromém pozemku, pozemní komunikaci či místě veřejně přístupném*“. Současně je třeba uvést, že pokuta byla uložena Policií České republiky, která je „*věcně příslušným orgánem k rozhodnutí v blokovém řízení*“. Z pokutového bloku je také „*seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového řízení, resp. vylíčeno přesné místo jeho spáchání*“, když je v něm označeno město i ulice, na které se tak stalo. O místě přestupkového jednání tak nebylo pochyb. „*Kilometráž*“ nebylo nutné ze žádného důvodu uvádět, neboť pro vymezení deliktního jednání a právní kvalifikace nebyla nijak podstatná. Ustanovení „§ 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb.“ je zcela srozumitelně seznatelná i z použité

zkratky „§ 18/4 z.č. 361/2000 Sb.“.

31. Konečně je nezbytné uvést, že na všech pokutových blocích je označen žalobce, tudíž není žádných pochyb o tom, komu byly předmětné pokuty uloženy.

V.

Rozhodnutí soudu

32. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Náklady řízení

33. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 31. května 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu